

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

சு. பி. தங்கம் சந்திரசேகரம் [சு. அ. ச. அ. வு] ஆவணி. 12. தேதி வி. ப. ப. 1847. Thursday, August 12, 1847. [Vol. VII. No. 15.]

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former charge or two shillings a year. Prepayment will be required in every case. To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

- CHUNDICOOLOO—Mr. W. SANTIAGOPIILLY.
- POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
- JAFFNA—The Missionaries.
- TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.
- KANDY—Mr. L. LAWTON.
- BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.
- MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
- DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.
- TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
- MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற்சமயகோளர்.
நூ. காண்டம்.

மேற் சொல்லிய இலங்க புராணத்திலேதானே வேறொரு இடத்திற் சொல்லியதென்னவெனில், பிரமா சீருஷ்டி கிரியை முடிக்கச் சக்தியில்லாமல் அந்தப் பட்டத்தினித்தம் விஷ்ணு பெருமக்சேசுடே சொரிந்த அவனுடைய கண்ணீர் கன்னின்று உருத் திரானென்னும் நாமத்தையுடைய சிவன் தோன்றி அச்சீருஷ்டி கிரியையைத் தானும் முடிக்கக் கூடாமல் வருந்துவதை அவர் தகப்பனார் கண்டு துணைசெய்துமல்லாமல் அவர் தாமே மீட்டுருடப்பிக்கவேண்டியதாயிற்றுப்போதே. மார்க்கண்ட புராணத்தில் மகா இலட்சுமியின்னன்று பிரமாவும், மகா காளியின்னன்று சிவனும், மகா சரசுவதியின்னன்று விஷ்ணுவும் தோன்றினார்களென்றுரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வராகபுராணத்திலே சொல்லியிருக்கிற தெவ்வானெனில் தீர்ப்புரத்தினின்று சத்திதோன்றி அவன் முன்று பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்பட்டு இலட்சுமி, சரசுவதி, காளியுமானென்பதே. மேற் சொல்லிய புராணங்களிலே மெய்யென்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கபுராணமே? அதில் பலபல மாறுபாடுகளும் போதாதேக்களும் இப்புராணங்களில் வெளியாகியிருக்கிறது மனிதர்களையுடைய மனத்திலே தீமமான நம்பிக்கையுண்டாகிறதற்குக் காரணமெப்படி? இதில் அவர்களுடைய மனந் தெரியும்படியான வழிகளுமுண்டோ? அவற்றை மெய்யென்று துணர்ந்துகொள்பதற்கு நீதியுண்டாதுமோ? அல்லது அவற்றை சிலவற்றை மாத்திரம் மெய்யென்றுகொள்வது நியாயமாமோ? முற்றும் பொய்யென்றுநிச்சயிக்கிறதோ? புத்தியென்று ஆலோசிக்கில் முற்றும் பொய்யென்றும், அது ஆத்தம ஈடேற்றத்துக்கு அடாததென்றும் உணரப்படுமென்பதாக அறிக்கோம். மேலும் இப்புராணங்களானது அம் மெய்த் தேவனுடைய வாக்கல்லவென்றும், அது புலவோர்களாகிய அகஸ்தியன், புலத்தியன் சனக்கன், சனக்துமாரன் இந்நான்கு கர்த்தாக்களாலும் தீர்ப்புரத்தினின்று பஞ்ச கர்த்தாக்களாலும் வேதவியாசர் முதலானபிராமணுக்களாலும் கட்டினவாக்கேயல்லவாது வேறல்லவென்றும், இது அம்மெய்யங்கடவுளுடைய வாக்குலே உரைக்கப்பட்டவைகளாயிருக்குமாயில் இவ்வித பழதுகளுடையவைகளாயிருக்குமென்று ஒருபொழுதும் நினைக்கலாகாது. அதெப்படியென்றால் கர்த்தர் தம்மிடத்திலே மனிதர் செருக்கிறதற்காக அமைத்த நூலையாகில், இப்பறைதப்பறையான வார்த்தைகளைமொழிய வுமாட்டார்களென்றறிவிக்கலாக. அம்முர்த்திகளில் சிவனைச்சேசவர்களுள்ளும், விஷ்ணுவைச்

ஷணவர்களுள்ளும், வியந்து புகழும்படியான வேதாசும புராணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று இசைவாயிராமல் மீருந்த மாறுபாடுகளாய்ச் சொல்லிய விகற்பங்களைக் குறித்துத் தீர்ப்புரத்தினின்று முலாதாரங்களைக் குறித்து வெவ்வேறான ஆதிக்கத் தொழில்களைக் குறித்து சொல்லியவைகள் அவ்விதத்திற்முன்புமுள்ளதாயெழுதப்பட்டிருக்கிறதென்று காணப்படுகின்றது. பிரமாவுக்குக் கோவிலும் பூசையுமில்லையென்று சாஸ்திரங்களிலே தானே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதில் அவைகளைக் குறித்து இதுவே மிச்சமாய்ச் சொல்லாமல் இப்பொழுது முக்கியமாய் வழுங்கப்பட்டிருக்கிற சிவன், விஷ்ணுவென்கிறவர்களைக் குறித்தே இதில் விசேஷமாய் விவரித்துக்காட்டுகிறோம். ஆனால் சதர்வேத சித்தாந்த அந்தண்சபையார்களே, நீங்கள் உங்கள் வேதப் புராணக் காவியங்களைக் குறித்து யோசித்துப் பார்ப்பீர்களாகில் அப்படிப்பட்ட தீர்ப்புரத்தி முதலானவர்களை ஒருபொழுதும் வணங்கவும் நினைக்கவும் போகாதென்று *இதன்மீது வித்திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிய கிரந்தச் சுவாகங்களை நன்றியுக்கவன்பிரிசுக்களாகவேன்று தீருக்தாயிருக்க, சிவன், விட்டுணு, பிரமா, சத்தி முதலானவர்களை இப்பொழுது பணிந்தால் அது முன் சொன்ன இலட்சணங்களுடைய ஒன்றான பராபர வஸ்துவைத் தொழுக்தாய்ப் பலன் தருமா வென்கிறதும் அப்படிப்பட்ட தமிழ்க்கருத்து இந் தக் காரியங்களை உற்று விசாரிக்கிற விசேஷித்த அறிவு வேண்டாதாவென்றிருக்க நான்கள் வேதத்திற்கு அயோக்கியரென்று

* அந்தப் பரப்பிரமமானது மேற்சொல்லியபடியே அது பிரமாயிருக்கிறதென்று சொல்வதில்லை, அது மஸ்தாயும், அல்லது அசைவும் படாததாய் உணர்ச்சியும் பேச்சுமில்லாதவராயிருக்கிறதிலே அது பட்டமரமாயும் அல்லது சமையாயிருக்கிறதென்று வேதவியாசர் கட்டின இந்து சமய சாஸ்திரங்களினாலும் உங்களுடைய சொந்த வாக்கினாலும் உண்மைகொள்வதென்று ஒப்புக்கொள்வது எதைப்போலிருக்கிறதென்று கேட்பீர்களாகில், திருவள்ளூர் குறள் சடவுள் வாழ்த்துதல் முதலாம் அத்தகாரம், கூம்பாட்டிலும், மெஸ்தர் எல்லிஸ் குறள், யகூம். பாட்டிலும் இன்னம் அனந்தத்திலும் விளங்கப்பட்டிருக்கின்றது. அம் மெய்யான கடவுளை வணங்காததலைப் பிணத்தோடே சரியென்றும், அது இவ்வுலகத்தை உருவிப் போகிற என்னுணங்கவையுடைய கடவுள் பாதங்களை வணங்காததலை, உறுத்தாத உடம்பு, உருச்சிகாதவாய், காணாத கண், மோர்ப்பீடாத முக்கு, கேளாத செவியைப் போலக் குணமில்லாதாமென்று உங்கள் சமயஞ் சொல்லியும் இந்துப்பிரமத்திற்கே அது சரியாயிருக்கிறதென்றும், மேற்சொல்லிய குணத்தையுடையவராயிருக்கிறதென்று நான்கள் அறிவித்திருந்தும் நீங்களோ அது உண்மையல்லவென்றால் அது தன்னிலே தாம் தாமாய்ச் சமயபுவாய் சுபாப இயல்பாய்த் சுபதிக்கவேண்டியதில்லை யாவென்று நான்கள் உங்களுக்காகக் கேட்டாலும் அது விண்ண உபதேசமென்று நீங்கள்தானே சொல்லுகிறத உண்மையான பேச்சல்லவென்கிறதெப்படியென்றால், ஒரு குருடனும் ஊமையனுமானவன் ஒரு அழகு சவுந்தரியமான போன் நவரத்தினங்களை மறைத்த பெட்டிகளைச் செய்ய அவனாற் சக்தியுண்டாதுமா! அல்லது பதியிரம் வராகனைக் கட்டப்பட்டவனுக்கு ஒரு செய்புக் காசை அதற்கு ஈடாகக் கொடுத்தால் அந்தப் பதியிரம் வராகனுக்கு ஈடாகவருக்தமென்று சொல்லத் துணைவார்களுமுண்டா! அப்படியிடமாகட்டாதென்றும் நீங்கள் ஒருரைப்பீர்களாகில், அப்பிரமத்தையே சாகஷியாய் பராபரவஸ்துவாயிருக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது. கூடுமானால் அது அவருக்குத் துணைக்கருவி அவசரமாய் வேண்டிய காரணமே? அக்கருவியில்லாதிருந்தால் அச்சரிந்துபா நமோவென்கிற சுவாகத்தின்படியேயிருக்க வேண்டுமே. அவரப்படியிராமல் ஒரு பிரமம் போலே அசையாத கட்டையைப் போலிருக்க வேண்டிய காரணமே? அவர்ப்படித்தானிருக்கிறவரென்று சொன்னால் அப்பிரமம் தன் செயலாய்ச் சகலத்தையும் சீருட்டித்துவரக்க ஆரவாயும் இரட்சிக்கவுஞ் சமத்துடையவராயிருப்பாரால் நீங்கள் சொல்வதென்படியே அவரை மெய்யா

ன சாகஷியாய்த் தெய்வமென்று சொல்லலாம். அப்படியிராமல்வரை நீசமான தெய்வமென்று சொல்லத் தகாதவராயிருக்கிறார். அப்படிச் சொல்வது நியாயமென்றால், அவர் கர்மமாகிய ஐந்து மாயையை யுண்டாக்குகிறது தகுமானதாதுமா! அல்லது தெய்வ சுபாபத்திற்கு ஒத்தமா? அதனை உண்டாக்கின பின்பு அவ்வைந்து மாயையை நீக்கினவன் மாத்திரம் நற்கதியடைவானென்று சொல்லும் போது அதை விலக்கும்படியானவொரு வழியைக் காட்ட வேண்டாமா! காட்டாமற் போனபோதே அதை விலக்கத் தீராமலில்லையென்று வெளியாகவில்லையா! அது வெளியாகிறதென்றால் அம்மாயையை விலக்கிப்போட வேண்டாமா! அப்படி விலக்கிப்போட்டது உண்மையெயானால் அந்தத் தீர்ப்புரத்திகள் அம்மாயைக்குள் அவதரிப்பட்டுப்படாதபாடும் கேடாத கேடுக்கேட்டுத்தவெலிரிக்கோலமாய்த் தருமா நித்திரியவேண்டிய காரணமென்றால் அதை விலக்கச் சமர்த்தில்லாதவர் மற்றொருவருடைய கன்மத்தை நீக்குகிறவனை எப்படிச் சொல்லுங்கள் அதனாநீக்கச் சர்வ சத்தியில்லாதவரென்று வெட்ட வெளிச்சமாய்த் தோற்றுக்கிறபடியால் அவரை ஏதற்கொத்த குணமுடைய தெய்வமென்று சொல்லலாம். அதை இன்னம் விடாமல் நீங்கள் விண்ணுக்குத் தகுந்தபடி நிருபிக்கப் பலமில்லாமல் வாதாடித் தோற்றிக்கொண்டே அந்தப் பிரமத்தையே கடவுளென்று அறப்பது தகாததாயிருக்கின்றன. அதெவ்வானென்றால் அப்பிரமத்திற்குச் சொந்தச் சபாவம் அல்லது இயல்பான குணமுண்டா! செயற்கையான குணமுண்டா! அப்பிரமத்திற்கு இயல்பான குணமுண்டென்று சொல்லீர்களாகில், அதற்கப்போ துணையில்லாமல் யாதொன்றைச் செய்யச்சக்தியில்லாதபோதே இயல்பான குணம் அவருக்குத் தகாமல்ச் செயர்க்கையென்கிற குணம் மாத்திரமே அவருக்குத் தகுந்ததாயிருக்கிறது காரியப்பட்ட பொருளென்றும் தற்சுபாபத்திற்குத் தகாதவரென்று எல்லாருக்குத் தோன்றப்பட்டிருக்கின்றது. அதெப்படியென்றால், ஒருமெய்யுடையவர்களைச் செய்தேமுத்தானது தன்னிலே தானும் முதலிடங்களிலே சப்திக்கப்பலமில்லாத போதே அதற்குத் துணையாதாமாக எப்படி உயிரெழுத்தைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டுதோன்க்கிறதோ! அப்படியே இறும் ஒரு துணைக்கருவியைக் கொண்டுதோன்க்கிறதும் நிச்சயமென்று தெரிந்திருக்கிறபடியினாலே இப்பிரமத்தையொருபொழுதுஞ் சாட்சியாய்ப் பராபர வஸ்துவென்று முதலாய் மனிதர்களையுடைய கனவிலேயுட்கடக் காண்கவும் நினைக்கவும் வணங்கவும் வசன்க்கவுங்கூடாதே. அது யாதென்றால் ஒரு அடையலானது தன்னிலே தானாய்ச் சத்தங்காட்டப் பலமில்லாமல் இருக்கிறதே உண்மையாயிருந்தும் அது சத்தங் கொடுக்கும்படியாய் ஒரு ஆள் சம்மட்டியென்கிற ஆயுதத்தை எடுத்து ஒங்கியடிக்கிறபோது மாத்திரம் அது தோன்க்கிறதென்றும் மற்ற நேரங்களிலோ தோன்க்கொண்டாடாதென்றும் யாருக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாய்த் தெரிந்திருக்கிறபடியால் அவரை எப்படி மெய்யான தெய்வமென்றும் அவருடைய இலட்சணங்களுக்குத் தகுந்தவரென்று ஒப்புட்டுச் சொல்லவாவது கூடாதே. கூடுமானால் அது ஒருவனுடைய உதவியோத்தானையெல்லாமல், பேச வேண்டியதில்லையா. அவர் சர்வ லோகங்களில் வியாபித்து நிறைந்திருக்கக் கூடாமல் ஓரிடத்திலிருக்கும்போது அக்கடவுளென்றுரைப்பதுதான் நியாயந்தானா! அது சகல மன்தருடைய ஈரலையுமிருதயங்களுடைய முடுக்குச் சக்திகளையிலிருந்து கீளம் புகிற கன்மங்களைக் கிரக்கும்படியான சர்வ ஞானம் வேண்டாமா! அது தன் சொந்த வல்லபத்தினாலே ஒன்றைப் புதுப்பிக்கவும் அழிக்கவும் இரட்சிக்கவும் நீதி இரக்கமுள்ள சர்வ வல்லமை யுள்ள புய பல பராக்கிரமம் வேண்டியதில்லையா! அந்தப் பிரமம் தாம் தாமே நிறைவேற்றி முடிக்கச் சாமார்த்தியமில்லாதவராயிருந்தபடியால் அத்திரி முர்த்திகளுக்குத் தன்னுடைய பலத்தைக் கொடுத்துப் போட்டு நிராகாரணமாய் அல்லதுபேடியைப்போலவே யிருக்கலாமா! அவர் ஒருவேளை தெரியாமல் கொடுத்து விட்டாரென்பீர்களாகில் அவருக்குத் தீருணமுண்டென்றெப்படிச் சொல்லலாம்? அப்படியானால் அத்திரி குணத்தினாலே கிரக்கிறதாய்வேண்டாமா! அவருக்கு விளங்காமல்போனபோதே அத்திரி குணத்தைப் போருந்தினவரல்லவென்றும், அகஅறிவு, புறஅறிவு என்கிற இதுமுதலானவரை புகத்திரி

கிற அறிவுமில்லாதவராயிருக்கிறதமன்றி அவருக்கு ஆதீயநதியில்லாதவருமாய், சர்வத்துக்கும் வல்லவருமாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வகிப்பவருமாய், சத்தியமுள்ளவருமாய், பரிசுத்தமுள்ளவருமாய், நீதி அன்பு தயவுமுள்ளவருமாயும், அதற்குச் சமமானவரென்றும் எவ்விதமாய்ச் சொல்லலாம்? சொல்லுங்கள். அப்படியொருபொழுதுச் சொல்லவே கூடாது.

இன்னும்வரும்.

தரும செயம்

முன்னோர் தாரகையில் விவாக சம்பந்தைப் பற்றிக் கேட்ட கேள்விக்குவிடை.

பாரதம், உத்தரகாண்டம், யகம். போர்ச்சுருக்கம் னாசம். விருத்தம்.

வினாயிலென்கின்றனாயிர் வேறு செயவித்தோ வனக்—தன் சீவையினையுயிர்கோருல்புரியேனேல்— மணவியுயிரியீயவுடன் மகன் மணவி கையால்— தீவையளவுமோர்பொழுது சீவித்தவனாவேன்.

ஆடி மாதம், யசந். | சத்தியவேதப்பிரியன் தேதி. | நீவன்கையெழுத்து.

இதுகாலத்தையும் பொருளையும்பற்றியிருக்குது. உதாரணம் கந்தப்பிரானம், அசுரகாண்டம் இரணியன் யுத்தப்படலம், ௩௨௭ம். செய்யுள்.

என் வனையெய்துமீசையதுவேயெனின் — மன்வையெய்தும் வசையுரையங்கதன் — நென்னை யெய்தினுமெய்துகதந்தைபா—மென்தாதலழக்தன்ரூலென்ரு.

இன்னும் மோசே, உம். ஆகமம், யஉம். அதி. யஉம். வச.

உன் பராபரகீய கர்த்தர் உனக்குக்கொடுத்திருக்கிறதேசத்திலே உன் நாட்கள் நீடித்திருப்பதற்கு உன் தகப்பனையும் உன் தாயையும் கனம் பண்ணுவாயாக.

உ த ய தா ர கை .

யாழ்ப்பாணம், துஅசஎம் (௩). ஆவணி. மீ யஉஉ.

தாய் மாருக்கோர் வார்த்தை.

பரமண்டலத்திற்குப் போகிறபாதை ஏதேன்று தங்கள் பின்னாக இருக்கக்கூடாட்டவும் அவர்களை ஆசீர்வதிக்கவும் தாய்மார் இவ்வலகத்திற் கொஞ்சக்காலமாகத்திரிச் சீவனொழுகுகிறார்கள். பின்னாக இரட்சிக்கப்படுகிறதும் மெளசுபோகிறதும் வரப்போகிற உலகத்தில் இன்பமடைகிறதும் துன்பமடைகிறது மாதாக்களுடைய முன்மாதிரியிலும், செல்வாக்கிலும், அவர்கள் பண்ணுஞ் செய்ந்துவரும்பற்றியிருக்குது, ஆகையால் மாதாக்கள் சகலரும் தங்கள் பின்னாகவாழ்ப்பதற்கு மெத்தக் கவனமுள்ளவர்களாகவும் உண்மையுள்ளவர்களாகவும் பராபரன் அண்டைக்கவர்களாக நடத்துவதில் ஓயா முயற்சியுள்ளவர்களாகவும் இருக்கவேண்டியது அதே அவர்கள் உருக்கமுறப்பி. உங்கள் பின்னாக அந்தியில் ஆண்டவனைப்பார்த்துத் தங்கள் பாவத்தை மன்னித்துச் சமாதானம் கிடைக்க வேண்டுமென்று செய்ப்பண்ணும் பொழுது, “நான் சமாதானத்துடன் சாய்ந்து நீத்திரகொள்ளுவேன், ஏனென்றால், ஆண்டவனே, நான் பத்திரமாய் நான் விடப்பண்ணுகிற வர் நீரே” என்ற சங்கீதத்தை அவர்களிருந்துய்த்திற் பதியும்படி பிரயாசப்படுவேண்டியது. பின்னாக நீத்திரைக்குப் போதும்பொழுது ஒரு மாதாவானவர் அவர்களுக்குச் சொல்லும்புத்தி மனதீர்ப்பதற்குபோல வேறென்றும் அவ்வளவு தாக்கங்கொண்டதாகப் பதியாட்டாது. ஏனென்றால் அந்நேரமவர்கள் தங்கள் விக்காயாட்டு முயற்சி வேலையைவிட்டு ஓய்ந்திருக்க, அவர்களுக்குச் சொல்லும்புத்தி நன்றிய மனதீர்ப்பும், அரித்திய மாய்கைகளைவிட்டு நீத்திய காரியங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்பொருட்டுத் தன்பின்னாக இருக்கப்படுத்தியதேரவு சொல்லி அவர்களை நற்பாதையில் நடத்தத் தகமையுள்ளவராயிருக்கிற மாதா எவ்வளவு மனப்பாக்கியுள்ளவள்.

இலங்கை சலாகைபதித்தனிதி.

இலங்கையின் கோவரணமேந்தர் இதன்பாவிப்புக்கென்று நிலமும் தொண்ணூற்றென்பது வருடமளவுக்கும் நூற்றுக்கொத்துவிதமாகப் பணமுங்கட்டியிருப்பதால் சலாகைபதிக்கும் வீதியினொருபிரியுபோய் படி முயற்சிப்பட்டிருக்கிறார்கள். அன்பதாம் வருடக்கடைசியிற் கோவரணமேந்தார்தானே அதை விடைக்கு வாங்கிக்கொள்ளவும், தொண்ணூற்றென்பதாம் வருடக்கடைசியில் அது கோவரணமேந்தாருக்குத்தானே உரித்தாகவுந் தீர்மானம் பண்ணப்பட்டது.

கொழும்பு.

டாக்டர்தர் கைக்காக்கல் என்னும் வித்தியாபோ தகர் இலங்கைத்தீவுக்கு நிரசசாலதிரியாக நியமிக்கப்பட்டார் அவருக்குச் சம்பளம் வருடமொன்றுக்கு முன்னுறு பவுண் அதுவுமன்றி அவர் மறு இடங்களுக்குப் போக்குவரத்துப் பண்ணுகிற செலவுங் கோவரணமேந்தாரார் கொடுக்கப்படும்.

மேலும், கொழும்பில் இஸ்கோற்சுச் சேட்சுக்குக் குருவாயிருக்கிற மெஸ்தர் மாக்கீக்கர் என்பவர் வைதீகநூலைப்பற்றி முறைக்குமுறை ஓர் பிரசங்கம்பண்ணும்படிக்காயத்தமாயிருக்கிறார்.

கொழும்பு ரேகுத்துறைக்குச் சிறப்பராய் அல்லது பொக்கிஷகாரமுந்நத ஒருவன் இற்றைக்குச் சிறிதுமாதத்திற்குமுன் கோவரணமேந்தாருடைய பணத்தைக் களவெடுத்துக்கொண்டு ஓளித்து வடக்கே நாகப்பட்டணம்போயிருந்தபோது அவ்விடத்திலிருந்த சீலப்பல உத்தியோகஸ்தர் அவனைப்பிடித்து மறுபடியும் கொழும்புக்குப்பினதும் அவனைக் கீழ்க்கொட்டார் மேற்கோட்டிலே விளங்கும்படி சப்பிரீங்கோட்டுக்குப் பராப்படுத்தியிருந்ததும் அநேகருக்குத் தெரியாதிருக்கமாட்டாது. கொழும்பில் இச்செலவு கூடிய சப்பிரீங்கோட்டில் அவனை விளங்கக் குற்றவாளியாக்கிப் பதினாறுவருடம் மலாக்கா தேசமென்னும் பிற ஒருக்கணுப்பும்படி தீர்மானம் பண்ணப்பட்டது.

பூகம்பம்.

இமயமலைக்கு முகேடியாயிருக்கின்ற சீமலா என்னுமார் இந்ந ஆடிமாதம் இரண்டாந்தேதி வெள்ளிக்கிழமை காலவே ஒன்பதுமணிக்கு இருபது நிமிஷத்துக்குமுன்னே பூமியதித்தலுண்ட்பட்டது. அவ்வதித்தல் கண்ணிலேகண்ட மாதிரி மூன்றுதரங் கீழ்க்குப்புறமாய்த் தோற்றிச் சுழன்றசைந்தது.

குருகைல்.

கோவை. — கோவலபாதகத்திற்குநீர்மீத்தம் சுப்பிரீங்கோட்டில் விளங்கும்படி குருகைல் மறியற்குடத்திற் பாரப்படுத்தியிருந்த அம்மாலெவ்வையென்னும் பேயொடியுடைய ஓர் துலுக்கன் கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னந்த மறியற் கூடத்தை விட்டுத் தப்பியோடி ஓளித்துவிட்டான். அவன் ஓளித்திருந்த மறைவிடம் இன்னதென்று அவ்விடத்திலுள்ள போலீஸ் அதிகாரிகள் திட்டமாய் அறியவந்தபோதைக்கு அவ்வளவுசீமைக்க அவன் கிட்ட முடுக்க்கொண்டது மகா பிரயாசமாயிருந்தபடியால் கொழும்பிலிருந்து சீலப்போலீஸ் அதிகாரிகளைக் கோவரணமேந்தார் அனுப்பிவைத்தார்கள். அவர்கள் அங்கே போய் அவன் நடமாடிவருமிடத்தை திட்டமாய் மட்டிட்டறிந்து கொண்டார்களென்பதைத் துலுக்கன் அறிந்தபோது, கையிலே துவக்கொன்று பிடித்துக்கொண்டு கதவுக்குக் கீட்ட வந்து நன்று தான்றற்கு இடம் அவர்களுக்குத் தெரியுபடியாகக் காட்டிக்கொண்டு, கோவரணமேந்து ஏசன்றுத்துரையை நானிந்தத்துவக்காலேசுட்டுக் கொல்லும்படி நீங்கள் எனக்கு இடம் கொடுப்பீர்களானால் நான் உங்களுடன் முறன்பெண்ணும் மனதார உங்களையெனக் கீட்டுவேன் அவ்லாதிருந்தால் நீங்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொள்ள மாட்டீர்களென்றான். அந்நேரம் அவ்விடம்நின்ற போலீஸ் அதிகாரிகளிலொருவன் நீவராதுபோகச் சம்பவிக்கில் உன்னை நான் துவக்கினுக்கு நேரே பிடித்தான். அப்போது துலுக்கன் தன்கைத்துவக்கிலே போலீஸ் அதிகாரியுடைய விலாவிற்கு அவன் விழ்ந்திருப்போனான். மற்றப்போலீஸ் அதிகாரிகள் எல்லாரும் பயந்து கெடிமண்டியோடிவிட்டார்கள். துலுக்கன் இப்பொழுது ஒழித்திருக்கும் இடம் ஏதேன்று அக்குறிச்சியிலுள்ளவர்கள் சகலருந் திட்டமாய் அறிந்திருந்தும் அவன் தங்களைக் கொன்றுபோவானென்றெண்ணி அஞ்சி அவனிருக்கும் இடம் எங்களுக்குத் தெரியாதென்று சொல்லிப்போடுகிறார்களென்று தெரியவந்தது.

வம்பாய்

வம்பாயில் நாணு பார்சியரை விளங்கக் குற்றப்படுத்தினது—இவர்கள் நாணுபெரும் பார்சியருடைய கோவிலுக்குட் புதுநது சீலப்பல செப்புக் குடங்கையுஞ் செம்புகையுங் களவெடுத்த காரியத்தைப்பற்றி அவ்விடத்தில் இம்முறைகூடிய சப்பிரீங்கோட்டில் விளங்கினபோது அவர்கள் மூன்றுபெருங் குற்றவாளிகளாகக் கண்டதிலே அவர்கள் மூவரும் சிங்கப்பூர் என்னுந் தேசத்துக்கேற்றப்படும்படி தீர்மானம் பண்ணப்பட்டது. அவர்களில் ஒருவன் நீதியதிபதிவாசித்ததீர்ப்பைக் கேட்குதுகேட்கமுன்னந் தன் தலையிலிருந்த தலையாபவைக்களற்றி நீதியதிபதியினுடைய தலையிலடிக்கும்படி ஏறித்தவிட்டான். அது காற்றுப்படும்படி சுட்டியிருந்த பங்காவிப்பட்டதைத்து நிலத்தில் விழ்ந்தது.

இங்கிலாந்து.

ஐந்தாறுவருடக்காலமாய் இலங்கைத்தீவுக்கு மகாராசாவாயிருந்து இற்றைக்காரோடு வருடத்திற்குமுன் இவ்விடத்தைவிட்டு இங்கிலாந்து சீமைக்குப்போயிருந்த அதியுத்தமத்தவமகத்துவம் பொருந்திய மகாராசாவாகிய சீர். கோலின்கம்பல் அவர்கள் ஆன்மாதம் பதின்மூன்றுத்தேதி இரண்டுநாள் மாததீர்ந் துன்பமாயிருந்து சடுதியாய்க் காலஞ்சென்றுவிட்டார்.

அயலாந்து.

ரோமான்மதம்—பின்னாலும் ஒரு நவநீதமான காரியத்தை அயலாந்திற் போய்க் கண்ணூரக்கண்ட ஒருவர் எழுதியிருக்கிறார். என்னவெனில், துஅசஎம். ஆண்டில் அயலாந்து தேசத்திற் “கேறீ” என்னும் பட்டினத்திற் கூடான நீதிவிசாரணைக் கோட்டில் விசாரணைபண்ணவேண்டியதாயிருந்த ஓர் பிரதானகாரியம் முகாந்திரமாக அவ்விடத்திற்குப் போகும்படி சாட்சிக்காரரை அழைக்கப்பட்டேன். அவ்வேளையில், சுவீசேஷ போதகராகிய கனம்பொருந்திய சால்சு கீறூரென்பவருடைய சங்கைக்குங் கனத்துக்கும் விசாரணைமாய் மகாவமு தூஷணமாய் அவ்விடத்திலுள்ள ரோமானு மதாநுசாரப் புதினப் பத்திரிகைகாரன் இவரைப் பற்றி எழுதின காரியத்தைக் கோட்டார் விளங்கினார்கள். இதை விளங்கினவர்காரிற் பிரதானமானபேர்கள் ரோமான் மதத்தவர்களாயிருந்ததின்மீதும் அவ்விடத்தில் மிகுதியான அந்நீதம் நடக்கும்ென்று சாத்திருக்க நியாயமிருந்தும், அநீதியிலும் நீதியே தலைப்பட்டது. இந்தப் பூரேட்டுஸ்டான்னா குருவானவருடைய நடைமையப் பழுதுபண்ணித் தாற்றிப்போடும்படி சாட்சிக்கு மேற்சாட்சி விட்டாலுமானும் பெற்றுப்போய்விட்டது. இவர்களுடைய சாட்சிவினக்கத்தெக்கண்டவர்களுங்களை விப்பட்டவர்களும் இதுகாரியத்தைவிசாரணைபண்ணின நீதியதிபதியும் நீதிநெருமேங்கத்தக்க அவ்வளவு பொய்ச்சத்தியமாயிருந்தது. அவர்கள் சொன்ன சாட்சியிற் சத்தில்லாமற் போய்விட்டது. ஆகையால்கனம் பொருந்திய குருவானவரே தன் காரியத்தை வென்றுவிட்டார். ரோமானுக்குருமார் கோடுறைய வந்து வளையத்துவிட்டார்கள். சாட்சிக் கூடத்தை விட்டு இந்தத் தற்குணம் நிறைந்த போய்ச் சாட்சிக்காரர்போக அக்குருமார் இவர்களை மெத்த ஆவலித்த நெஞ்சுடனே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தப் பொய்ச் சாட்சிக்காரருக்கு அதுசாரியாக இக்குருமாரில் வெகுபேர் களைய யோசனை சொல்லிக்கொடுத்தார்களென்று சாட்சிவினக்கத்திற் பல்லாம்பரமாய்த் தெரியவந்தது. இன்னும் இவர்கள் சாட்சிவினக்கத்திற்கு வரமுன்னமே இக் குருமார்கள் இவர்களைப் பிடித்து கோட்டில் கேட்கிறமாதிரியான கேள்விகளைக் கேட்டு அவர்கள் சொல்லவேண்டியவிதமெல்லாம் அவர்களுக்குப் படிப்பித்துவிட்டார்கள் வாறாவர்களையும் அவர்களாய்ப் போய்த் துரந்துபிடித்துப் பொய்ச்சாட்சிசொல்லப் பழக்கிவைத்தார்கள். இதுதான் அயலாந்தில் ரோமான்மதக்காட்சி.

புகைக்கப்பற் கூட்டங்கள்.

வெகு நேர்த்தியானகாட்சி—அமேரிக்காவைச் சேர்ந்த “மிஸ்சிஸ்ப்பை” என்னும் ஆற்றில், இப்பொழுது எழுநூற்றைம்பது புகைக்கப்பல்விட்டு நிற்கின்றன. இற்றைக்குக் கொஞ்சமாதத்திற்குமுன் ஒருவன் அந்நிதவழியாகப் பயணம் பண்ணி வருகையில் அவனுக்குநேரே இருபத்திரண்டு புகைக்கப்பல்கள் என்னப்பின்னொன்றாக வந்துபோனதைக் கண்டான்.

அமேரிக்கா

அமேரிக்காவாராகிய ஐக்கிய தேசத்தாருக்கும்மெக்கிக்கோ நாட்டாருக்கும் வெகு நாளைக உண்டிப்பட்டிருந்த யுத்த சங்கதையைப் பற்றி வந்த புதினவெனவேனல்—சென்னல் இலகோட்டென்பவர் மெக்கிக்கோ நாட்டை முன்னீட்டுத் தமது படைசனங்களுடனே போகிறார். அவரின் கீழ்ச்சேவகம் பண்ணியிருந்தவர்களிலநேகர் தங்கள் சேவகரான முடிவு அவரை விட்டுப்போயும் அவர் பக்கத்திலாட்கள் குறைந்தும் அவர் செலவை ஒருவருந் தண்டிப்படுத்த முயலவில்லை. உவோத் என்னும் படைத்தலைவனும் சத்திருக்களால் யாதாமோரு விசாரணையிற் பீரேறு என்னும் பட்டினத்தைப் பிடித்தக் கொண்டார். மெக்கிக்கோவைச் சேர்ந்த கன்னூவில் என்னும் படைத்தலைவரை நீருபிக்கப்பட்டகட்டவாநிருபென்னவெனில்—எப்படிப்பட்டவையது, எப்பேரிப்பட்ட தன்மையுள்ளவர்களாயிருந்தாலும், ஆயுதமணந்தவர்களாயிருந்தாலும், அணியாதவர்களாயிருந்தாலும் அமேரிக்கரினவரையென்சீலும் மெக்கிக்கோ நாட்டுக்குள்ளே கண்டால் அவர்களைச் சங்காரம் பண்ணவேண்டுமென்று தீர்மானம் பண்ணப்பட்டது.

MORNING STAR.

Jaffna, August 12th, 1847.

INFLUENCE OF WORLDLY SOCIETY.

Can a man walk on pitch and his feet not be defiled? Can a man take coals of fire in his bosom, and his clothes not be burned? If he can, then may he mix freely with the world and not be contaminated? but I am not the one who can do it. I cannot think it proper or expedient for a Christian to go into any company unless necessity calls, where he may, perhaps hear the name he loves and reverences, blasphemed, or at least profaned;—where that book which he esteems the word of God will, if mentioned, be attended to—only to waken laughter, or “adorn a tale;” where the laws of good breeding are almost the only laws which may not be broken with impunity and where every thing he hears or sees has a strong tendency to extinguish the glow of devotion, and entirely banish seriousness.

I speak only for myself, others may experience no bad effects; but for myself, when I go into company, if it is pleasant and agreeable, it has a tendency only to fix my thoughts on earth, from which it is my duty and my desire to turn them; to give me a distaste for serious duties, especially prayer and meditation, and to render me desirous of the applause and approbation of those with whom I associate. I cannot avoid feeling some desire for its friendship; and this friendship the apostle assures us, and my own experience feelingly convinces me, “is enmity with God.”

I have at length obtained satisfaction respecting my doubts about entering society; not, however, till I was brought to give it up. After I had done so, it appeared so plain and proper, that I wondered how a doubt could ever have arisen on this subject. Now I shall hardly see a person in a week, except our own family, and I have no doubt of being much happier for it. Two or three plain rules I find of wonderful service in deciding all difficult cases. *One* is, to do nothing of which I doubt in any degree the lawfulness; the *second*, to consider every thing as unlawful which indisposes me for prayer and interrupts communion with God; and the *third* is, never to go into any company, business, or situation, in which I cannot conscientiously ask or expect the Divine presence. By the help of these three rules, I settle all my doubts in a trice, and find that many things I have hitherto indulged in, are, if not utterly unlawful, at least inexpedient, and I can renounce them without many sighs.—*Payson.*

A WORD TO MOTHERS.

A little while only do mothers live, to bless their children and guide them in the way to heaven. Very much depends on the example, influence, and prayers of mothers whether their children are saved or lost, happy or miserable in the world to come. Mothers, therefore, can never be too watchful and faithful and constant in their efforts in leading their children to God. It should be their daily business. In the evening, when your children have prayed for pardon and peace, endeavor to infuse the spirit of that beautiful expression in the Psalms; “I will both lay me down in peace and sleep: for thou, Lord, only makest me dwell in safety.” At no time is the influence of a mother more valuable than when her children are retiring to rest. It is then, that having ceased from the business and pleasures of the day, their minds are quieted, their feelings more tender, and more fitted for the reception of religious impressions. Happy is it if the spirit of her own heart be such as to enable her to make use of these favored moments—to make use of them as valuable opportunities for withdrawing the hearts of her children from “things which are temporal,” and of fixing deeper and more lively impressions of those “which are eternal.”—*Selected.*

RELIGIOUS EDUCATION OF CHILDREN.

How commonly do we see more regard paid to every kind of instruction or trifling embellishment than to the religious principles and conduct of young persons, so that too often the education given to children leads them to those habits, notions, or connections, which make way for their subsequent ungodliness, infidelity, dissipation, licentiousness, or avarice, by which they ruin themselves, and propagate impiety, vice and misery, in an accumulating progression. Seek for your children as well yourselves, “first the kingdom of God and his righteousness,” and steadily subordinate all regard to temporal advantage and external accomplishment, even proficiency in learning, to this great concern. Desire and aim first of all that your children may be true Christians; and form all your plans in entire subserviency to this main object. They who make it their chief anxiety that their children may be wealthy, polite, learned, or accomplished, whatever be the event to their souls; or who suffer these things materially to influence their plan of education, and to interfere with their children being “brought up in the nurture and admonition of the Lord,” can have no scriptural ground to expect his blessing upon them.—*Scott.*

IMPRESSIONS OF AMERICA.

[From the Edinburgh Journal.]

America affords singular facilities of travel to the British tourist. By the power of steam, it is brought nearer to us now than were the outer Hebrides twenty years ago. In about a fortnight the traveller may visit the capitals of France, Britain, and the United States. We possess the singular advantage of speaking the same language with the western continentals. There is little difficulty moreover in gaining access to their society of every grade from the President downwards. While the people are inquisitive; they are communicative, and in the highest degree attentive to foreigners.

On the other hand, there are circumstances, in a great degree peculiar to America, which render it difficult for most travellers to give a true picture of the state and manners of the country, or to imbibe the true spirit of its new rising institutions. One difficulty arises from the vastness of the country itself. Every thing is upon a scale too great to be easily measured by ordinary observers. The stranger, when he first lands upon the shores of the Republic, has his organ of size instantaneously excited. The very omnibus which carries him to his hotel, seated for twenty inside, is a type of the country. The hotel itself can accommodate probably 600 guests, and he sits down to a sumptuous repast attended by 50 or 60 waiters, and surrounded by a company of 300 or 400 citizens. In steamers, 16 of which measure a mile, with steam-engines of 1,000 horse power, sailing 20 miles an hour, and carrying 1,000 passengers, he voyages along rivers whose course is longer than from London to New York, or across lakes sometimes out of sight of land, and often encountering heavy gales and mountain seas not unlike those of the great Atlantic. If he journeys overland, he is amazed to find, that after days and nights consumed in travel, now hurried along in railway cars, now jolted in lumbering stages with six or eight horses, now pitched and tossed in springless waggons, along *corduroy roads*, that he has been all the while in one State of the vast Union!

(To be continued.)

REFORMATION ROME'S WORK.

The Reformation was Rome's own work, forced upon the world by her own bad acts; she would hear no protest; she rioted in her spiritual indolence; she laughed to scorn the cry of her own children; and when they became urgent, she opened no door, by which they might go forth alone with their suffering and sorrow, but she prisoned them close within her stern and iron rules. There was no alternative for them but to break forth or die. They chose the former, and if, in doing it, the world first saw and wondered at the depth of her iniquity and threw off her yoke, she has herself to thank for it—herself to blame—and no one else. Oh! amidst all the mockeries of this poor world, the saddest mockery of all is, the puny efforts of small minded men to give a kick to the mighty spirits of the Reformation. The very liberty we enjoy—the freedom to think for God and unto God—the power to stand before him in all the identity and glory of that manhood which the Lord himself has dignified in his incarnation and blessed work of redemption—all have been won for us by the labours of that great event; and it is no wise man's part to speak lightly of the martyr's witness and blood, by which his dearest privileges have been purchased. *Church of England Quarterly Review.*

ROMANISM IN IRELAND.

The writer had a personal opportunity, not long ago, of witnessing some of the doings and sayings of Popery in Ireland, under a rather new aspect. It was in the spring assizes of 1845, in the country town of Kerry, Tralee, whither he had been summoned as a witness on a very important trial. On that occasion, a devoted minister of the Gospel (the Rev. Charles Gray) was obliged to defend his character, and, indeed, in a sense, his life, by an action against a Romish newspaper editor, for a most grievously libellous attack, or rather, series of attacks. Justice in this case prevailed, and that under certainly trying circumstances. Witness after witness was produced, in the hope of blackening the minister's character. The perjury of these men was so appalling, that both judge and jury, as well as the eye and ear-witnesses of the trial who crowded the court, shrank and quailed with horror. The false swearing was so reckless, that it fell to the ground, self-defeated; the jury unanimously declared for the Protestant minister, although one half of them with the foreman, were Roman Catholics. May he who now writes never, in the providential ordering of God be called upon to witness again such a scene of darkness! But what gave the darkest hue to the transaction remains yet to be told. The court-house was thronged with Romish Priests; they looked on and listened, many of them with earnest delight, until the grossness of the perjury drove most of their wretched tools off the witness table; for their tools they were. It came out in evidence that these professed ministers of the Gospel had been, many of them, in communication with these wretched men; that some of them had undergone a sort of rehearsal of their perjured testimony before these their teachers; that they had been searched for through the country and brought to the place of trial by them. Such is Romanism in Ireland. Is it

then to be wondered at, that her soil reeks with unavenged blood? Is it, can it be, matter of surprise, that the arm of the law is paralyzed, in its efforts to reach the perpetrators of these murders?

Evangelical Christendom.

RIGHT OF OPINION.

It is certainly a melancholy thing to see the prevalence of loose thinking and inconclusive reasoning in our day. How frequently do we hear people say with a triumphant air: That is my opinion: I may be wrong; but that is my opinion, and I have a right to hold it. Now we can never have a right to hold a wrong opinion—the assertion is self-contradictory. If he merely means that no other man has a right to punish him for holding a wrong opinion, so long as he keeps it within bounds, and does not make use of it to disturb the peace and impair the welfare of the community, we perfectly agree with him; but this is a very different thing from the assertion, that he has a right to hold it. One very dangerous consequence of the prevalence of the theory that opinion can never amount to certainty, is this—it leaves men free from the control of principle in their public conduct, and at liberty to adopt, change, modify, abandon, controvert any and every course of conduct that they may have ever pursued, or opinion that they may have avowed, at the bidding of self-interest or imagined expediency.

MORSE'S TELEGRAPH.

My very earliest conception of the Telegraph embodied this idea, to wit: “*The marking in a permanent manner of a character, to denote the intelligence transmitted.*” It was certainly very natural, then, that the marking of the common letter of the alphabet should be suggested to my mind, and I, of course expended sufficient thought upon the subject to perceive that it was practicable, in several ways, but also that any way (at that time) was necessarily complicated. I was intent on simplicity and adopted my present system, because of its simplicity and greater efficiency.

Experience has proved that when my system has been put to the test in competition with the common letter printing Telegraphs in Europe, mine has been proved superior. In Vienna, for example, Mr. Bain's letter printing Telegraph (the most ingenious as yet published) was examined with mine publicly before one of the largest and most learned assemblies ever convened in that capital, comprising the Court and notables of Austria, and the American Telegraph carried the day by acclamation, and is now adopted by that Government.—*Prof. Morse.*

GREAT TELEGRAPHIC EXPLOIT.—The transmission by Morse's Telegraph, of Gov. Young's Message, on Tuesday last, is an achievement we believe yet unsurpassed. The message occupied 504 lines, averaging 43 letters to the line, which gives a total of 21,672 letters. It was transmitted *verbatim et literatim* in 3 hours and 15 minutes, which is at the rate of one hundred and eleven letters per minute!—*Am. Paper.*

ISLAND MINERALOGIST.—Dr. Gyax, we are glad to learn, has been appointed mineralogist to the Colony, with a salary of £300 per annum and his travelling expences.—*Obs.*

LECTURES ON NATURAL THEOLOGY AT COLOMBO.—Dr. Mac Vicar is about to deliver a course of Lectures at Colombo on *Natural Theology*, “framed to meet the objections to Theism usually advanced by Budhists here, and socialists and others in Europe.”

CYLON RAIL WAY.—A section of this Rail way 32 miles in length, from Colombo towards Kandy, is to be undertaken, the Government having granted land for its use, and granted 5 per cent for 99 years on the capital—Government to have the right of purchase at the end of 50 years, and the reversion of the line without purchase at the end of 99 years.

DEATH OF SIR COLIN CAMPBELL.—Our late Governor, Sir Colin Campbell, died at his residence St. James' street, London on the 13th June, after only two days' illness.

MURDER.—We are informed that a Moorman of the name of Ama Lebbe who was in custody at Korne-galle on a charge of murder, escaped some short time since from the jail of that place. His place of refuge being discovered, and it being found (owing to the terror he inspired) impossible to again apprehend him by the aid of the local Police, the authorities ordered some of the Colombo Police to the interior to effect his capture. On his haunt being shown, the fellow showed himself at the door of the house with a gun in his hand and declared that he would give himself up to justice if they would let him have a shot at the Government Agent, but otherwise he would resist being taken. Seeing the fellow's determination, one of the Police presented his gun at the miscreant and declared that he would shoot him if he did not surrender at once,—on this Ama Lebbe discharged the contents of his gun into the side of the unfortunate Policeman killing him on the spot. The other Police fled, allowing the double murderer to escape, and it is reported that although it is well known where he is, none of the villagers will give information of his whereabouts owing to a mortal fear of his revenge.—*Times.*

SABBATH DESECRATION.—The *Examiner* of the 7th inst. states that His Excellency Viscount Torrington and lady Torrington and suite left Kandy on the Sabbath for Kornegalle, en route for the Elephant kraal, the sport of which was to open the following day in the seven Korles' district.—All who are friendly to the sacred observance of the Sabbath, in conformity with the divine injunctions, will regret that arrangements were not made to relieve His Excellency and family from the necessity of violating the obligations of this Holy day, the proper observance of which is conscientiously believed, by many of Her Majesty's most faithful subjects to be one of the surest guaranties of the stability of her Government and the prosperity of her people.

SHROFF OF THE COLOMBO CUSTOM HOUSE.—The Colombo Shroff has been tried and found guilty and sentenced to transportation for 14 years to Malacca.

TRIAL OF FOUR PARSEES AT BOMBAY.—Four Parsees were tried before the Supreme Court of Bombay for having stolen a number of brass pots from one of the Parsee fire temples in the island, and three of them were sentenced to transportation to Singapore. One of them on hearing his sentence took off his turban and threw it at the head of the Judge. It struck the punks and rebounded to the bar and fell to the floor without doing any damage.

EARTHQUAKE AT SIMLAH.—An Earthquake was felt at Simlah on the morning of the 2d July at 20 minutes before 9. There were three shocks apparently from the east, inducing an oscillatory motion for a perceptible time.

LECTURES ON STEAM AND RAILWAYS AT BENARES.—On the 30th ult. the Rev. Mr. Mather gave a lecture on Railways at the Benares College, in Hindustani, on locomotion, atmosphere and electro-magnetic subjects. In the course of the lecture a model locomotive, tender, and first and second class carriages were exhibited as propelled by steam on a model railroad.—The Rev. gentleman expatiated very eloquently and clearly on the wonderful powers of steam, and other newly discovered agencies of rapid communication, much to the astonishment of a crowded audience. The tickets were a rupee a head, and the collections amounted to 400 Rupees. The lectures were repeated yesterday.—*Benares Recorder.*

FINE SIGHT—Steamers on the American Rivers.—Seven hundred and fifty Steamers are employed on the Mississippi river, possessing a tonnage of 160,000—On a late excursion up the river a traveller passed 22 Steam boats in a line coming down.

ITALY.—The Pope has appointed a commission, composed of the highest Ecclesiastics and most noble laymen to report measures for ameliorating the condition of the Jews.

UNITED STATES AND MEXICO.—The advices from the seat of war state that General Scott was advancing rapidly upon Mexico. Although short of troops—a large number of volunteers having left him, their time of service having expired—he had pushed on a column to Puebla, where no resistance was expected. Gen. Worth had taken possession of Perote without opposition. Gen. Taylor, in consequence of so many troops having left him, was unable to move from his position. In the capital of Mexico every thing was in confusion. Little or no preparation for defence was made. The Deputy-President Anaya had declared the city under martial law, but his term of service would expire on the 15th inst., when a permanent President would be established. The better class of people were deserting the city, and the Government itself had made preparation for removing to Morelia. The guerilla system had been established. Canales, in a proclamation, commanded his followers to spare neither age nor condition. Every American found within the territory of Mexico, whether armed or unarmed, was to be put to the sword. It was also stated that General Alvarez was marching from the north of Mexico with more than 25,000 troops, who will be scattered in guerilla parties between Jalapa and Puebla and towards Vera Cruz, and a general disposition exists among the inhabitants of many villages to arm and accompany him as guerillas. Emissaries from Santa Anna, it was stated, were traversing the country, making public a recent proclamation, which commanded the entire male population of the country, from the ages of 12 to 50, to form themselves into guerilla bands immediately, choose a chief, who would receive a commission when reporting 20 or more men, and proceed at once to the massacre of Americans whenever and wherever they could find them.

ECONOMY OF HUMAN LIFE.
Application.

SINCE the days that are past are gone forever, and those that are to come may not come to thee, it behoveth thee, O man, to employ the present time without regretting the loss of that which is past, or too much depending on that which is to come.

This instant is thine; the next is in the womb of fury; and thou knowest not what it may bring forth. Whatsoever thou resolvest to do, do it quickly: defer not till the evening what the morning may accomplish.

Idleness is the parent of want and of pain; but the labour of virtue bringeth forth pleasure.

The hand of diligence defeateth want; prosperity and success are the industrious man's attendants.

Who is he that hath acquired wealth, that hath risen to power, that hath clothed himself with honour, that is spoken of in the city with praise, and that standeth before the king in his council? even he that hath shut out idleness from his house; and hath said unto sloth, Thou art mine enemy. He riseth up early, and lieth down late; he exerciseth his mind with contemplation and his body with action; and preserveth the health of both.

The slothful man is a burden to himself; he loitereth about, and knoweth not what he would do.

His days pass away like the shadow of a cloud, and he leaveth behind him no mark for remembrance.

His body is deceased for want of exercise; he wisheth for action, but hath no power to move. His mind is in darkness; his thoughts are confused; he longeth for knowledge, but hath no application. He would eat of the almond, but hateth the trouble of breaking its shell.

His house is in disorder; his servants are wasteful and riotous, and he runneth on toward ruin; he seeth it with his eyes; he heareth it with his ears; he shaketh his head and wisheth, but hath no resolution; till ruin cometh upon him like a whirlwind, and shame and repentance descend with him into the grave.

மனுவாழ்வின் ஒழுங்குப்பிரமாணம்.

முயற்சி.

ஆ மனீதனே சென்ற நாட்கள் என்றுஞ் சென்ற னவாக்கும், வருநாட்கள் உனக்கு வாராமற்போகக் கூடியதாயிருப்பதினும், சென்றுபோன நாட்டத்தில் விசாரப்படாமலும், வருவதின் மேல் அதிக நம்பிக்கைகவையாமலும், நீகழ்காலத்தைப் பிரயோசனப் படுத்துகிறது உனக்குத் தகுதியாம்.

இந்த நீமீவும் உன்னுடையது. வரு நீமீவும் எதிர்காலக் கருப்பத்திலிருக்கின்றது. அது என்ன பிறப்பிக்குமென்று நீ அறியாய்.

நீ செய்யத் தீர்மானித்ததேதோ அதைச் சீக்கிரஞ் செய் உதயத்தில் முடிக்கவேண்டியதைச் சாயங்காலமளவும் வைத்தீராதே.

சோம்பு வறிமைக்குந் துன்பத்திற்கும் பிதா. சன் மார்க்கத்தின் பிரயாசமோ சந்தோஷத்தைத் தரும். சுறுசுறுப்பின் கை தரித்திரத்தைத் துரத்தும். விருத்தியும் அனுகூலமும் பிரயாசக்குத் தொண்டுகள்.

செல்வந் தேடினவனும், அத்காரத்திலுயர்ந்தவனும், தனந்தரித்தவனும், ஊரிலே புகழப்பட்டவனும் அரசனலோசனையின் முன்னிற்கவனும் யார்! தன் வீட்டை விட்டுச் சோம்பைத் துரத்துகிறவனும், தீமீரைப் பார்த்து நீ என் சத்தருவென்கிறவனும். அவன் அதிகாலமேயெழுந்து நெருஞ்சென்று சயன் க்கிறான். தன் மனதைக் கவனிப்பினும் சரீரத்தை முயற்சியினும் பழக்க அவ்விரண்டின் சேனக்கியமும் அடைகிறான்.

சோம்புள்ளவன் தனக்கே ஒரு சுமையாயிருக்கிறான்; அவன் விண்ணொழுது போக்கித் தான் செய்ய வேண்டியதைச் சிந்திக்கிறான் ல்வை.

அவனாட்கள் மேக நிற்போலக் கழிக்கின்றன. அவன் தனக்குப் பின் தன்னணந்ணக்கும் அடையாளம் வையாமற் போகிறான்

அவன் சரீரம் அப்பியாசப்படாததினால் வியாதியாயிருக்கின்றது. அவன் செயலை விரும்புகிறான். இயங்குவோ தீராணியில்லை; அவன் மனமிருள்விருக்கின்றது. அவன் நினைவுகளை ல்லாங் கவங்கியிருக்கின்றன. அறிவை இச்சிக்கிறான் முயற்சியோ இல்லை. அவன் அமேந்தின் பருப்புத் தின்ன விரும்புகிறான்; அதினுடையுடைக்கவோ வருத்தப்படுகிறான்.

அவன் வீட்டுக்காரியங்கள் ஒழுங்கில்லை, அவன் வேலையாட்கள் அழிப்புக் களிப்புமுள்ளவர்கள். அவன் அழிவுக்கிலக்காகவோபுரப்போய் அவ் வழிவைத் தன் கண்களாற் கண்டு காதுகளாற் கேட்கிறான். அவன் தன்தலையை அசைத்துநல்லெண்ணங்கொள்ளுகிறான். மனத்திப்பமோவில்லை. அவன்கேடு சழிகாற்றுப்போலவரும், வேட்கமும், பரிதாபமும் அவனுடன் பிரேதக்குழிக்குற்றிழந்து.

ஆவண மாதம், } இப்படிக்கு,
சங். தேதி. } ஏகாம்பரம்.
இன்னும் வரும்.

யுடம் சஞ்சிகை தொடங்கிச் சென்றதாரகைகளில் முறையே, எல்லையற்ற வெள்ளி—வெளியென்றும், சந்தோஷிசம்பாஷியென்றும் இருத்தல்வேண்டும்.

To the Editor of the Morning Star.
Sir,
In pursuance of a request made to me by one of my friends, I humbly beg leave to ask: Whether it is proper for a Christian convert from heathenism to change his Christian name and substitute another in Government documents for the sake of honor or any other cause.

Ceylon, } I Remain, Sir, yours,
July 1st 1847. } A SUBSCRIBER.

ANSWER.—We cannot think of any circumstances that would justify such an act on the part of a Christian.

MR. EDITOR,
I am very much pleased with your remarks on the evils of intemperance in your last Star; and I hope it will strongly impress upon the minds of many. But I shall be very glad, Sir, if you can convince the white people, who are the masters of this Island, as well as the masters of this traffic, namely, "the traffic in Liquors," of the sin and folly of such a practice.

We are glad to say that in all other respects, excepting this they are worthy of our imitation; and we may say of them, as did the people of Lycaonia, "the gods are come down to us in the likeness of men." If therefore the white people abstain from this practice and traffic, which is the only scandal upon them in the eyes of this people, they will, no doubt, have a higher and more elevated position in society. Hoping that this will find an early insertion in your Star

I remain, Yours,
July 23d, 1847. A NATIVE.

ACKNOWLEDGEMENTS

OF SUBSCRIPTIONS RECEIVED SINCE OUR LAST.

Rev. W. W. Scudder, Batticotta	1	Copy
Mr. Suder Goona Wejiah, Calpenny	1	"

NOTICE.

All persons indebted to the Estate of the late widow Mrs. Toussaint deceased are requested to pay their debts to the under-mentioned Executors of the said estate within one month from this date in failure whereof prosecution shall be instituted against them. *Jaffna. 30th } P. F. TOUSSANT, } Executors. July 1847. } F. A. TOUSSAINT, }*

விளம்பரம்.

சாலன்சென்றுபோனதொசென்குரை கைமையின் ஆதனத் துக்குக்கடல் காராயிருக்கும் யாவருக்கும் இத்தால் அறிவிப்பது தாம் தாமிறுக்கவேண்டியதாயிருக்குங் கடல்களை இதன் கீழ்க்கை கொடாப்பம் வைத்திருக்கும் குறித்தாதன விசாரிப்புக் காரர் வசம் இந்தத் தேதிக்குமுதலொரு மாதத் தவணையிலுக்கவும் அப்படியே செய்யப்பின் னினிஸூல் முறைமையாப்படி துரநிசுபண்ப்படுமென்றியவும்த். சூ அளசசம் ஆண்டு ஆடி மாச. கூடுதே. பி. ஏப். தொசென்கையெழுத்த்த். எப். ஏ. தொசென்கையெழுத்த்த்.

அறிவித்தல்.

தமிழ் நூல்களைக் கற்கும் மாணாக்கர்செந்தமிழ்வாசகநடையுஞ் செய்யுள் நடையுமுணர்ந்தகுபயோகமாக இலக்கியசங்கிரகமென்னும் ஓர் நூல் அச்சிற்பதிந்து நிறைவேற்றியு. அது, இராமாயணக் கதை, பஞ்சதந்திரக்கதை, பாரதம், கைடதம், கந்தப்புராணம், காசிகாண்டம், இராமாயணம், நீதி நெறிவிளக்கம், நாலடியார், திருவள்ளுவர் குறள், பெரியபுராணம், என்னுநூல்களிற் சன்மார்க்கவழுவாய கவிக்கை ஒழித்த சிற்சில பகுதிகள் ஒரு திரட்டாக்கப்பட்டு எண்பக்க மடிப்புக் காசிதமுள்ளதாய் இருநூற்றாயத்தோராம் புறத்தில் முற்றுப்பெற்றது. அத்தை வேண்டினோர் பிரதியொன்மக்கு ஒரு ரூபாய் வீதமாக மாணிப்பாயிலிருக்கும் போத்தக சாலையிலே கொள்ளலாம்.